

ve smyslu § 49 j. n. ku projednání sporu příslušným, poněvadž nejde o nárok z nájemní smlouvy pokud se týče o právo kotvící v nájemní smlouvě. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti. Důvody: Jest sice pravda, že žalobce inventář koupil, stalo se to však jen proto, že najal krám. Koupě inventáře byla tudíž součástí smlouvy nájemní, a bylo jen otázkou doby, kdy nájemní smlouva bude zrušena; zda tento inventář budou musiti žalovaní zase zpět převzít, či zda zůstane trvale žalobcovým vlastnictvím. Podle toho, co bylo řečeno, domáhá se tudíž ve skutečnosti žalobce toho, by žalovaní převzali při ukončení nájemního poměru zpět inventář a vrátili mu kupní cenu — po srážce náhrady za upotřebení, tedy náhrady za užívání, — kterou při ujednání nájemní smlouvy za inventář jim zaplatil. Jde proto o spor ze smlouvy nájemní, jež jest žalobnímu nároku právním podkladem, nikoli o spor ze smlouvy kupní, neboť jde o to, zda žalovaní jsou podle nájemní smlouvy povinni inventář zpět si převzít a zaplatiti, vrátiti kupní cenu, čili nic. Takové spory náleží dle § 49 čís. 5 j. n. bez ohledu na hodnotu předmětu sporu před okresní soudy.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs napadá v odpor vzaté usnesení vpravdě jen pro nesprávné právní posouzení věci, leč neprávem. Žalobce se domáhá žalobou toho, aby žalovaní převzali od něho krámské zařízení za 19.000 Kč a zaplatili mu 19.000 Kč. K odůvodnění příslušnosti dovolávaného soudu uvedl v žalobě, že se žalovaní podle nájemní smlouvy ze dne 13. září 1927 a podle dodatku k ní ze dne 11. července 1928 zavázali, dostane-li žalobce od nich do konce roku 1931 výpověď z obchodních místností, převzít od něho obchodní zařízení za 25.000 Kč, což prý nastalo. Z těchto žalobcových údajů, podle nichž jest i soudu zkoumati příslušnost (§ 41 druhý odstavec j. n.) vyplývá, že nárok žalobou uplatňovaný jest nárokem kotvícím ve smlouvě nájemní, jak to má na mysli ustanovení § 49 čís. 5 j. n. Rekursní soud vystihl tudíž správně věc po stránce právní.

Čís. 11896.

(Smluvený) zákaz zcizení a zatížení nemovitosti podle § 364 c) obč. zák. vylučuje sice i exekuci vnuceným zřízením zástavního práva, jakož i vnucenou dražbou, nevylučuje však exekuci vnucenou správou nemovitosti.

(Rozh. ze dne 16. září 1932, R I 713/32.)

Soud první stolice zamítl návrh na povolení exekuce vnucenou dražbou nemovitosti, ježto byl v pozemkové knize poznamenán zákaz zcizení a zavazení ve prospěch třetí osoby. Rekursní soud exekuci povolil. Důvody: Zákaz zcizení a zatížení nemovitosti brání opatření o podstatě knihovního tělesa. Vnucená správa má však za účel

uspokojiti vymáhajícího věřitele z výnosu nemovitosti bez vsazení na podstatu a nemůže proto zákaz zcizení a zatížení brániti exekuci vnučenou správou tím méně, ana vnučená správa neznamená ani zcizení, ani knihovní zatížení.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde o otázku, zda smluvený zákaz zatížení a zcizení nemovitosti podle § 364 písm. c) obč. zák., který podle ustálené judikatury (čís. 7617, 8554 a 9897 sb. n. s.) platí i pro exekuční zatížení a zcizení, týká se i exekuce vnučenou správou podle § 97 ex. ř. na užitky a důchody z dlužnickových nemovitostí. Rekursní soud zodpověděl otázku záporně a jest s ním souhlasiti. Zákaz zcizení a zatížení podle § 364 písm. c) obč. zák. vylučuje sice podle úmyslu zákonodárce i exekuci vnučeným zřízením práva zástavního jakož i vnučenou dražbou, nevylučuje však exekuci vnučenou správou. V tom, že tomu tak jest, shodují se též názory nauky (kom. Neumann str. 377, Walker Jaitner str. 131, Klang, Bemerkungen str. 55 pozn. 101, Ehrenzweig 1/II. § 201 str. 183).

Čís. 11897.

Nepragmatikální zaměstnanec čsl. státních drah nemůže se domáhati nápravy proti dodatečnému přeřazení a snížení služebního platu pořadem práva, dokud tu není k o n e č n é rozhodnutí poslední opravné stolice správní. Není-li tu této podmínky, jest jeho žalobu pro nepřípustnost pořadu práva odmítnouti.

Vládní nařízení ze dne 5. března 1927, čís. 15 sb. z. a n., bylo vydáno v rámci zmocnění, daného vládě v § 210 (1) platového zákona, a upravilo v § 70 služební poměry zaměstnanců čsl. státních drah, pokud jde o opravu nesprávné výměry nebo výplaty služebních požitků p ř e s n ě podle zásad vytýčených pro pragmatikální zaměstnance státní v § 151 plat. zák. Instanční postup, pokud jde o výměru a výplatu služebních požitků nastupuje n a m í s t o § 83 služeb. řádu.

Nesprávnou výměrou jest rozuměti nejen číselný výpočet příjmů, nýbrž i použití nesprávné základny.

(Rozh. ze dne 16. září 1932, Rv I 50/31.)

Žalobce, dílenský čsl. státních drah, domáhal se na československém státu, by bylo uznáno právem, že žalovaný stát jest povinen ponechati v platnosti propočítání a zařazení v Úředním listě ze dne 18. prosince 1924 a ze dne 8. února 1926 tak, že žalobce jest od 1. ledna 1926 zařazen do platové stupnice 5.436 Kč, a že jest žalovaný povinen provéstí převod platů podle nařízení čís. 15/1927 sb. z. a n. s ohledem na zařazení do platové stupnice 5.436 Kč. Procesní soud p r v é s t o l i c e neuznal žalobní nárok důvodem po právu, o d v o l a c í s o u d uznal žalobní nárok důvodem po právu.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky nižších soudů i s předchozím řízením jako zmatečné a odmítl žalobu.